

# Η ΛΥΚΑΙΝΑ ΤΟΥ ΡΩΜΥΛΟΥ.

## Α΄.

Πρόκας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀλβίας καὶ τοῦ Λα-  
βινίου, καὶ ἀπόγονος τοῦ Αἰνείου, εἶχε δύο υἱούς,  
τὸν Νουμήτορα καὶ τὸν Ἀμούλιον. Οὗτος ἀφῆρ-  
πασε τὸν θρόνον πρὸς βλάβην τοῦ ἀδελφοῦ του  
καὶ ἐβίβασε τὴν κόρην τοῦ Νουμήτορος Ῥέαν  
Σιλβίαν νὰ γείνη ἐστίας. Ἐπειδὴ αἱ ἐστιάδες ἦσαν  
καταδεδικασμέναι εἰς αἰωνίαν παρθενίαν, ἐσκέ-  
πτετο ὅτι οὕτως οὐδένα εἶχε φόβον ἀπογόνου.  
Προφύλαξις ἀνωφελής ! ἡ Ῥέα Σιλβία ἔμεινεν  
ἑγγυος καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν κόσμον δύο δίδυμα  
τέκνα καὶ ἀξιοθαύμαστα, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος.

Εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην, ὁ Ἀμούλιος μακί-  
δης, συνήθροισε τοὺς Ἀλβιανούς ἐπὶ τῆς δημοσίας  
πλατείας, καὶ ἐκεῖ, ἐγερθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου του,  
ἀνεφώνησε:

« Ἀλβιανοί, ἐγκλημα τρομερόν, ἐγκλημα  
ὅπερ, εἴ μὴ αἰτιώμεθα, θὰ προσελκύσῃ  
ἀναποφύκτως τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν, διεπράχθη.  
Μία τῶν ἐστιάδων, ἱέρεια τῆς θεᾶς Ἑστίας, κα-  
ταπατήσασα τὰ ἱερώτερα καθήκοντα, δὲν ἐφο-  
βήθη νὰ ἀθετήσῃ τὸν ὅρκον τῆς ἀγνότητος. Δυ-  
στυχία εἰς ἡμᾶς ! »

Φωνὴ ὀργῆς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ τετα-  
ραγμένου πλήθους, ὅπερ διὰ μεγάλων κραυγῶν  
ἐζήτησε τίς ἦν ὁ ἐνοχος.

« Ἐρυθριῶ δι' ἐμαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν  
μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀμούλιος κύπτων τὴν κεφαλὴν  
ἐρυθριῶ, διότι ὁ ἐνοχος εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Νου-  
μήτορος, τοῦ ἀδελφοῦ μου : εἶναι ἡ Ῥέα Σιλβία.

— Πρέπει ν' ἀποθάνῃ ! » ἀνεφώνησεν ὁ λαός,  
ὅστις ἐπίστευεν ἤδη τὸν τῆς ἐκδικήσεως κεραυ-  
νὸν ἔτοιμον νὰ προσβάλῃ τὴν πόλιν ἕνεκα τοῦ  
ἐγκλήματος τῆς ἐστιάδος.

Τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ δι' ἑνὸς νεύματος  
τοῦ Ἀμούλιου, ἔφερον τὴν Ῥέαν Σιλβίαν. Τὴν  
ἐξέδυσαν τότε τῶν σημείων τῆς θεσεώς της ὡς  
ἱερείας. Πέπλος μέλας διεδέχτο τὴν μακρὰν  
λευκὴν αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ τὴν πολυτελεῆ πορφύ-  
ραν· οἱ βόστροχοι καὶ οἱ ἱεροὶ κροστοὶ δὲν ἐκό-  
σμουσαν πλέον τὴν κόμην της, ἥτις κατέπιπτε  
λελυμένη ἐπὶ τῶν ὤμων της : στρατιώτης ἔρε-  
ρεν ὀπισθεν αὐτῆς τὰ δύο τέκνα, ἀθῶα πλάσμα-  
τα, τὰ ὅποια ὤφειλον νὰ μερισθῶσι τὴν κατα-  
δίκην τῆς μητρός των.

Ὁ νόμος διέτασεν, ἵνα ὁ συνένοχος τῆς ἐστι-

άδος δέρνηται μέχρις οὗ ἐκπνεύσῃ· ἀλλ' ὁ συνένο-  
χος οὗτος ἦν ἄγνωστος. Ἀναγκασθεῖσα νὰ τὸν  
ὁμολογήσῃ, ἡ Ῥέα Σιλβία ἀπεκρίθη:

« Ἀλβιανοί, ἡ διήγησις τὴν ὁποίαν θὰ ἀκού-  
σητε εἶναι τόσον παράδοξος, ὥστε ἀναμφιβό-  
λως θὰ μὲ κατηγορήσητε ὡς ψευδομένην·  
ἀλλὰ, δι' ὄνομα τῆς Ἑστίας, τῆς ὁποίας ἤμην  
ἱέρεια, ὅ,τι θὰ εἶπω εἶναι ἀληθές. Ἡμέραν τινα  
ἀπομακρυνθεῖσα μόνη εἰς Ἀτρίον, ὅπως ἀντλή-  
σω ὕδωρ ἐκ τῆς γητινιάζουσης πηγῆς, παρετή-  
ρησα ἄνδρα, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς ἐμέ. Ἦτο  
πολεμιστής. Τὸ πρόσωπόν του, ἀρρενωποῦ ὠρι-  
ότητος, ἦτο αὐστηρὸν καὶ ἀπειλητικόν, χρυσοῦς  
θώραξ ἐκάλυπτε τὸ εὖρὸ αὐτοῦ στήθος· ἐπὶ τῆς  
περικεφαλαίας του, ἐπίσης κεχυτωμένης, ἔκειτο  
εὐρεῖα πανάκεια, ἄνω τοῦ πεποιημένου ὑπὸ  
μελανῆς κόμης δάσους. Εἰς τὸν βραχίονά του  
ἐβάσταζεν ἀσπίδα καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς  
χειρὸς ἐκράτει βαρὺ ξίφος. Ἐπὶ τῶν ὤμων  
του εἶχε λαμπρὸν στρατιωτικὸν μανδύιν. Ἠθέ-  
λησα νὰ φύγω, ἀλλὰ δύναμις ἀκατχνότητος  
ἐκάρφωσε τοὺς πόδας μου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους·  
ἠθέλησα νὰ φωνάξω, ἀλλ' ἡ φωνή μου ἐσβέσθη  
ἐντὸς τοῦ στήθους μου, ἐνόμισα ὅτι θὰ ἀπέθνη-  
σκον, τοσοῦτον τὸ θαῦμα τοῦτο μὲ κατέπληξεν.  
Ἐν τούτοις, ὁ πλεμιστὴς πάντοτε προῦχώρει.  
Ὅτε ἦν δύο μόνον βήματα μακρὰν μου, ἤσθάν-  
θην ὡς ξίφος μὲ ταινίαν ἐγειρόμενον κατ' ἐμοῦ.  
Οὐδὲν διέκρινα πλέον. Ἦκουσα μόνον τὰς λέξεις  
ταύτας : « Ῥέα Σιλβία, εἴθε ἡ παρούσα μου νὰ  
μὴ σὲ φοβίσῃ : εἴμαι ὁ θεὸς Ἄρης. » Καὶ σχε-  
δὸν παρευθὺς ἠσθάνθην ἐμαυτὴν ἐγειρομένην ἐπὶ  
ἰσχυρῶν βραχιόνων. Μάτην ἠθέλησα νὰ φύγω  
τὰς περιπτύξεις ταύτας : τί δύναται νὰ πράξῃ  
ἀσθενὴς γυνὴ ἐναντίον τῆς θελήσεως ἑνὸς θεοῦ;  
Ὅταν ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, εὗρέθην εἰς  
τὴν σκιάδα, ἥτις, ὡς τὸ γνωρίζετε, ἀπέχει ὀλίγον  
τῆς πηγῆς. Ἐρρίψα πανταχόθεν τὰ βλέμματά  
μου, ἵνα ἴδω ἂν δυνήθῃ ν' ἀνακαλύψω τὸν ἄρ-  
παγὰ μου. Ἐχάθη. — Ἀλβιανοί, ἰδοὺ ὅ,τι γνω-  
ρίζω. »

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, μακρὸς  
ψιθυρὸς ἠκούσθη· ἀλλὰ πᾶντα αἱ λέξεις μῦθος  
καὶ ἀπάτη κατεκυρίευσαν ἀπασῶν τῶν κραυγῶν,  
καὶ ὁ Ἀμούλιος ὑψὼν τὴν φωνήν, εἶπε :

« Λαέ, ἤκουσας τὴν ἐστιάδα, δὲν ἐπίστευτες  
ποσῶς τὸ ψεῦδός της· πῶς νὰ πιστεύσῃ τις τῷ  
ὄντι ὅτι θεὸς συνήνεσε νὰ προσβάλῃ θεότητα,  
υβρίζων τὴν ἱέρειαν αὐτῆς; Ὅποιαν τιμωρίαν θέ-  
λετε νὰ ἐπιβάλλω εἰς τὴν Ῥέαν Σιλβίαν;

— Νά τὴν θάψωσι ζῶσαν μετὰ τῶν δύο τέκνων της, ἀνεφώνησεν ὁ λαός.

— Ἔστω! ἀπεκρίθη ὁ Ἀμούλιος, καὶ εἶθε ἡ ποινὴ της νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰς ἐπτιάρχους αἵτινες ἤθελον ἀποπειραθῇ, ὡς αὐτὴν, νὰ παραβῶσι τὸν ὅρκον αὐτῶν.

Ἦδη ὁ λάκκος ἐγένετο· ἔφερον τὸν εὐρὺν λίθον ὅστις προώριστο νὰ καλύψῃ τὸν τάφον, ὅτε αἰφνης ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἀντροῦ, σχίζουσα τὰ κύματα τοῦ ὄχλου, ἤλθε καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀμουλίου, ζητοῦσα χάριν ὑπὲρ τῆς Σιλβίας.

Αἱ παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυά της συνεκίνησαν τὸ πλῆθος· καὶ αὐτὸς ὁ Ἀμούλιος συνεκινήθη καὶ εἶπεν.

«Ἄς ζήσῃ λοιπὸν ἡ Ῥέα Σιλβία, ἐπειδὴ σὺ τὸ θέλεις, κόρη μου· ἀλλὰ τὴν καταδικάζω εἰς δεσμὰ διὰ βίου καὶ θέλω φονεύσει ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἐπισκεφθῇ ταύτην ἐν τῇ φυλακῇ. Ὡς πρὸς τὰ δύο τέκνα της, τὰς ζώσας ταύτας τοῦ ἐγκλήματός της μαρτυρίας, θὰ τὰ ρίψωσι εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν· ἐάν ὁ Ἄρης εἶναι πράγματι ὁ πατὴρ αὐτῶν, θὰ τὰ σώσῃ».

Ὅταν ἡ Ῥέα Σιλβία ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐρρίφθη πρὸς τὸν στρατιώτην, ὅστις ἔφερε τὰ δύο τέκνα· ἤθελε νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτῶν, ἀλλ' οἱ δούλοι ἐπέπεσαν κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἔστυραν, μ' ὅλον ὅτι ἐφύονε, πρὸς τὸν πύργον, ὅστις ὤρειλεν νὰ τῇ χρησιμεύσῃ ὡς φυλακῇ.

### Β'.

Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀλβας διέταξεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ νὰ λάβῃ τὰ δύο δίδυμα καὶ νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὸν Τίβεριν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπήκουσεν. Ἐθέσε τὰ τέκνα εἰς τὴν αὐτὴν κοιτίδα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ποταμὸν. Τὸν εὔρε τόσον ἐξωγχομένον καὶ τόσον ὀρηκτικόν, ὥστε ἤρκεσθη ν' ἀποθέσῃ τὴν κοιτίδα ἐπὶ τῆς ὄχθης, γνωρίζων καλῶς ὅτι τὰ κύματα ἤθελον τὴν πρᾶσῦρει. Πιθανὸν νὰ συνεκινήθη καὶ οὗτος διὰ τὰ ἄθῳα ταῦτα πλάσματα, καὶ δὲν ἠλέησε νὰ γίνῃ μάρτυς τοῦ θανάτου αὐτῶν· ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, οὗτος ἀπεμυκρύνθη.

Ὁ ποταμὸς ἐμεγαθύετο πάντοτε, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξῆλθε τῆς κοίτης του. Τὸ ὕδωρ τότε διεχύθη ἐπὶ τῆς ὄχθης, καὶ τὰ κύματα, ὑψοῦντα ἡσυχῶς τὴν κοιτίδα, τὴν ὥλησαν μέχρι τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Ἀβεντίου ὄρους. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχε σικκὴ ἀγρία, ἥτις βραδυτέρων ἐπω-

νομάσθη Ῥωμυλία, ἐνεκα τοῦ Ῥωμύλου· ὁ κορμὸς ἐσταμάτησε τὴν κοιτίδα καὶ τὰ ὕδατα ἀποσυρθέντα μετ' ὀλίγον ἐντελῶς, ἀφῆκαν αὐτὴν εἰς τὴν ξηράν.

Ἐν τούτοις, τὰ δύο τέκνα πεινῶντα, ἤρξαντο κλαίοντα καὶ παραπονούμενα. Λύκαινα ἔτρεξεν εἰς τὰς φωνάς των, καὶ πρᾶγμα παράδοξον, μακρὰν τοῦ νὰ τοῖς προξενήσῃ βλάβην, τὸ ζῶν τοῦτο, ἀπογυμνούμενον καθ' ὁλοκληρίαν τῆς φυσικῆς του θηριωδίας, τοῖς προσέφερε τοὺς μαστοὺς αὐτοῦ, πεπληρωμένους γάλακτος. Τοὺς συνέλαβον μετ' ἀπληστίας, καὶ ὀλίγον μετέπειτα, χορτασθέντα, ἀπεκοιμήθησαν. Τότε ἡ λύκαινα κατεκλίνθη πλησίον τῆς κοιτίδος των, καὶ ὡς πιστὸς κύων, ἡγρύπνει ὅπως ἀπομακρύνῃ αὐτῶν πᾶν εἶδος κινδύνου.

Πολλὰ ἡμέραι παρήλθον οὕτω καὶ ἡ Λύκαινα δὲν ἐγκατέλειπε τοὺς σκύμνους της, πλὴν τοῦ ἀναγκαίου χρόνου ὅπως ὑπάγῃ καὶ θηλάσῃ τὰ ἰδιά της μικρά. Προσθέτουσιν ὅτι κολοῖός τις ἐβοήθησε τὴν παράδοξον ταύτην τροφὴν, φέρων μικρὰ ψυχία, τὰ ὅποια ἔθετεν εἰς τὸ στόμα τῶν τέκνων.

Οὕτως ἔζησαν, μέχρις οὗτο ὁ ἐπιστάτης τοῦ βασιλέως τῶν ποιμένων, Φαῦστος, ἤλθε τυχαίως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὰ παρατήρησεν ἐν ᾧ ἐθήλαζον τὴν λύκαιναν. Ἐκπληκτος ἐκ τοῦ θυμωσίου θεάματος τὸ ὁποῖον προσέβλεπε τοὺς ὀφθαλμούς του, πλησιάζει καὶ τὸ ζῶν ἀπομακρύνεται, ὡς νὰ ἠνόει ὅτι ἡ ἀποστολὴ του ἐτελείωσεν. Ὁ Φαῦστος λαμβάνει τότε τὴν κοιτίδα, καὶ, θελήσας ἐκ τῆς ὠραιότητος τῶν τέκνων, τὰ φέρει οἰκαδὲ. Διηγεῖται εἰς τὴν συζυγίαν του Αἰκίαν Λαυρεντίαν τὸ συμβάν, τοῦ ὁποῦ ἐγένετο αὐτίπτως, καὶ ἀμφότεροι ἀποφασίζουσι νὰ ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα ταῦτα, εἰς τὰ ὅποια δίδουσι τὸ ὄνομα Ῥωμύλος καὶ Ῥῶμος.

Οἱ δύο δίδυμοι ἐμεγάλωσαν· καὶ ἐν ᾧ κῦζανον, παρατήρησαν ἐν αὐτοῖς ὕψος εὐγενίης καὶ μεγαλείου, ἅτινα τοῖς ἐδίδον περισσοτέρων ἐπιβροχὴν φυσικὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιμένων. Ἐκρίβωλα ταῦτα ἡγέρθη ἔφερον πρὸ αὐτῶν τὸν πάππον των Νομήτορα. Ὁ γέρον οὗτος τοῖς εἶπε νὰ διηγηθῶσι τὴν ἱστορίαν τῶν δύο τούτων νέων· τὸ θαυμάσιον τοῦτο τὸν ἐκλόνισε· καὶ δὲν ἤργησε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Ῥωμύλον καὶ Ῥῶμον ὡς ἐγγόνους αὐτοῦ. Οὗτοι πᾶντα ἀποφασίζουσι νὰ καταλάβωσι τὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον τῆς ἀφῆρσεν ὁ Ἀμούλιος, καὶ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν μητέρα αὐτῶν ἐκ τῆς φυλακῆς της. Ἐπέτυχον εἰς

τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, τῇ βοήθειᾳ τῶν ἄλλων συντρόφων αὐτῶν ποιμένων, οὕτω πλῆθος φυγοδίκιον καὶ αἰχμαλώτων ἠνώθησαν μετ' αὐτῶν.

Ὁ Νουμήτωρ, καταλαβὼν αὐθις τὸν θρόνον, παρεχώρησεν εἰς τὸν Ῥωμόλον καὶ Ῥώμον τὴν γῆν, ἐνθα ἀνετράφησαν ὑπὸ τοῦ Φάυστου. Ἐκτισαν ἐκεῖ τὴν Ῥώμην, τὸ 753 περίπου ἔτος πρὸ Χριστοῦ· ἀλλ' ἡ διχόνοια ἐπηκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν, ὁ Ῥώμος ἐφονεύθη, καὶ ἡ πιθανοτέρα γνώμη εἶναι ὅτι ἐφονεύθη διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Ῥωμόλου.

Συγγραφεῖς τινες ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Λυκαίνης. Δι'σχυρίζονται ὅτι *Λυκαίνας* ἐκάλουν τὰς αἰσχυρὰς διαγωγῆς γυναῖκας· ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Φάυστου ἐπωνομάσθη οὕτω, ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῶν ἡθῶν τῆς, διατεινόμενοι ὅτι εἰς τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην, πρέπει νὰ στηρίξωσι τὸν μύθον τοῦτον.

Α. Ι. ΟΛΥΜΠΙΟΣ.

## ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ,

### ΠΑΡΩΔΙΑ

κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

### Πρόσωπα.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΘΑΡΟΜΜΑΤΟΣ, δραμ. ποιητής.

ΣΠΙΘΑΣ, Συνταγματάρχης.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΤΡΙΚΙΟΣ.

Ὁ Κύριος ΧΗΝΑΣ.

Ἡ Κυρία ΧΗΝΑ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ νεκροθάπτης.

Πολῖται ἀμφοτέρω, τῶν φύλων.

Νεκροθάπται.

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς κοιμητηρίου. Ἐποχὴ σημερινή.

## ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

### ΣΚΗΝΗ Α'.

Κοιμητήριον. Τῆδε κάκεισε τάφοι καὶ κυπάρισσοι. Πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς σκηνῆς ἀριστερά, οἰκί-

σκος ἀγροτικὸς με' ἐξώστην· δεξιὰ ἐκκλησίαι, παρὰ τῇ ὁποίᾳ λίθος.

Ἡ ἡὺς ὑποφώσκει.

Τοῦ παραπετάσματος αἰρομένου ἀκούονται ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας πένθιμοι ψαλμῳδαί — Κώδων νεκρικός σημαίνει. — Βρονταὶ καὶ ἀστραπαί. — Τὴν σκηνὴν διέρχεται νεκρική συνοδεία ἣτις εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ συνοδεύοντες ἐκβάλλουσι σπαραξικαρδίους κραυγὰς, τίλλουσι τὴν κόμην καὶ χέουσι κρουνοὺς δακρύων. — Μόλις εἰσελθούσης τῆς συνοδείας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δύο ἄνδρες ἐκ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς προχωροῦσιν ἐν σιγῇ περιβεβλημένοι μελανοὺς μανδύας· τοὺς ἐκβάλλουσι, τοποθετοῦνται ἀπέναντι καὶ πυροβολοῦσι κατ' ἀλλήλων με' πιστόλια· ὁ ἕτερος πίπτει ἐκβάλλον κραυγὴν, ὁ φονεὺς ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐπιφαίνεται ὁ Γεώργιος Μαυρίκιος αἰφνιδίως ἐξ ἀριστερῶν προσελθὼν, ὅστις τὸν φονεῦει με' ἐγχειρίδιον. Ἐν τούτῳ τῇ μεταξὺ παύουσιν αἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ψαλμῳδαί ἐλαττοῦνται δ' αἱ βρονταὶ καὶ αἱ ἀστραπαί. Ὁ Γεώργιος ἐξαλλος καὶ με' κόμην ἀνωρθωμένην ἔρχεται πρὸς τὰ ἔμπροσ τῆς σκηνῆς καὶ παρτηρῶν ἀσκαρδαμυκεῖ τὸ ἐγχειρίδιον ἀναφωνεῖ.

### ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ναὶ . . . ναὶ . . . τὸ πτώμα ἐκεῖνο ἐξεδικήθη . . . Ἄα . . .

(Φεύγει τρέχων.)

### ΣΚΗΝΗ Β'.

#### ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(εἰσέρχεται ἀριστερόθεν παρτηρῶν τὸ κεκλεισμένον τῆς Ἀρτέμιδος παράθυρον.)

Κοιμᾶται . . . κοιμᾶται ἡ ἀχάριστος, ἐπιλήσιμων τῶν δεινῶν μου . . . ὦ! ἀλλ' εἶναι φοβερόν, ἀπαίσιον ὅ,τι πάσχω . . . Πάθος ἀφαιροῦν μοι τὴν ἐλπίδα . . . Καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ μ' ἐννοήτῃ . . . οὐδεὶς . . . Κατάρρα!

### ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΜΙΧΑΗΛ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου φέρων πρωτὶνὸν ἔνδυμα.

#### ΜΙΧΑΗΛ.

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα πυροβολισμούς.

#### ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

ὦ, κύριε ποιητὰ, κάτι ἐνωρίς;